

Το καμίνι των παθών (π. Δημήτριος Μπόκος)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : Ιουλίου 25, 2019

Μπορεί ο Χριστός να αποστέλλει τους πιστούς του «ως πρόβατα εν μέσω λύκων» (Ματθ. 10, 16), αλλά ταυτόχρονα υπόσχεται, ότι «θα τους σκεπάσει με τη δεξιά του, και με τον βραχίονά του θα τους υπερασπισθεί. Όλα τα στοιχεία της φύσης θα τα μεταβάλει σε όπλα για άμυνα εναντίον των εχθρών τους» (Σοφ. Σολ. 5, 16-17). Η γη, το νερό, η φωτιά, η κτίση ολόκληρη, μπορεί να αλλάξουν ακόμα και τη φύση τους, όταν το κρίνει ο Θεός, για να προστατεύσουν τους πιστούς του.

Στην **αγία μεγαλομάρτυρα Παρασκευή** επαληθεύονται πλήρως οι υποσχέσεις του Χριστού. Επιστρατεύτηκε εναντίον της από τους διώκτες της η φωτιά. Μα η δύναμη του Θεού προστάτευσε την αγία, μεταστρέφοντας τη φύση της φωτιάς και κάνοντάς την ταυτόχρονα όπλο κατά των εχθρών της.

Σ' έναν πυρακτωμένο χάλκινο λέβητα, γεμάτον με καυτό λάδι και πίσσα, ρίχτηκε με βασιλική διαταγή η αγία, αλλά παρέμεινε αβλαβής εν μέσω του πυρός, γιατί τη δρόσιζε η θεϊκή δροσιά της Χάρης του Θεού. Ο βασιλιάς θεώρησε πως δεν είχαν βάλει αρκετή φωτιά και ζήτησε απ' την αγία να τον ραντίσει με το περιεχόμενο του λέβητα. Εκείνη γέμισε τα χέρια της με λάδι και πίσσα και τα έριξε στο πρόσωπό του. Έκαιγαν τόσο πολύ, που ο βασιλιάς αμέσως τυφλώθηκε. Με την προσευχή της η αγία του ξανάδωσε το φως του, ανοίγοντας ταυτόχρονα και τα μάτια της ψυχής του στο φως της πίστεως.

Τò πυρακτωμένο καζάνι δεν έβλαψε την αγία Παρασκευή, γιατί, ντυμένη με την πανοπλία του Θεού (πρβλ. Εφεσ. 6, 10-17), είχε ξεφύγει από ένα άλλο καμίνι, στο οποίο καίγεται ο κόσμος ολόκληρος.

Ποιό είναι το καμίνι αυτό;

Γράφει ο όσιος Νίκων Μπελιάφ (εορτάζει 25 Ιουνίου): «Είπε ο γέροντας: Κάποτε είδα το εξής όνειρο: Περπατούσα στο δάσος. Και να σου μπροστά μου ένας κορμός δένδρου. Ήσυχχα και ήρεμα κάθισα επάνω του. Ξαφνικά αισθάνθηκα τον κορμό να κινείται. Πηδάω επάνω. Και βλέπω ένα τεράστιο φίδι. Το έβαλα στα πόδια. Αφού βγήκα από το δάσος γυρίζω πίσω και βλέπω το δάσος στις φλόγες. Και στη μέση της φωτιάς κουλουριασμένο το φίδι. Δόξα τω Θεώ, αναφώνησα, που κατάφερα και έφυγα. Τί με περίμενε, αν έμενα στο δάσος!

Για αρκετό καιρό δεν μπορούσα να καταλάβω τί να σήμαινε το όνειρο. Μέχρι που κάποια μέρα μού το εξήγησε ένας μεγαλόσχημος: Δάσος είναι ο κόσμος. Οι άνθρωποι που ζουν στον κόσμο αμαρτάνουν, χωρίς να έχουν καμιά συναίσθηση της αμαρτίας.

Στον κόσμο υπάρχουν όλες οι κακίες: Αλαζονεία, πορνεία, κολακεία, κλοπή. Και εγώ κάποτε έτσι ζούσα, χωρίς ποτέ να σκέφτομαι κάτι το διαφορετικό. Ξαφνικά συνειδητοποίησα, πως, αν συνέχιζα να ζω όπως ζούσα μέχρι τότε, θα χανόμουν. Μια για πάντα... Μόλις λοιπόν είδα το θηρίο να κινείται, το κατάλαβα, ότι ήταν πλέον επικίνδυνο να μείνω καθισμένος επάνω του. Έτσι εγκατέλειψα τον κόσμο και, όταν τον κοίταζα από το μοναστήρι, είδα πως όλος ο κόσμος καιγόταν μέσα στα πάθη του'' (Οσίου Νίκωνος Μπελιάεφ, Ρήματα ζωής, εκδ. Ι. Μονής Προφ. Ηλίου Πρεβέζης, σ. 14-15).

Όποιος λοιπόν πολεμάει τα πάθη του, βγαίνει από το καμίνι, όπου κατακαίεται ο κόσμος, όπως ο Λωτ που ξέφυγε από τον εμπρησμό των Σοδόμων. Αυτός έχει πλέον τη δύναμη να μετατρέπει ακόμα και τα στοιχεία της φύσης, κάνοντάς τα συμμάχους του, όπως η αγία Παρασκευή και τόσοι άγιοι.

Μας εμποδίζει κάτι να τους μιμηθούμε;

(ΛΥΧΝΙΑ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ, αρ. φ. 348, Ιούλιος 2012)